

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 23To/55/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3522010055
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 03. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milan Straka
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2026:3522010055.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Straku a sudcov JUDr. Michala Antalu a JUDr. Juraja Valáška v trestnej veci proti obžalovanej A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom D. XXX, trestne stíhanej pre zločin porušovanie povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 3 písm. a) písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona, na verejnom zasadnutí dňa 11.3.2026 prejednal odvolanie prokurátora Okresnej prokuratúry Nové Mesto nad Váhom proti rozsudku Okresného súdu Trenčín sp. zn. NM-2T/16/2022 zo dňa 5.2.2025 a jednomyseľne takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolanie prokurátora z a m i e t a , pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Trenčín NM-2T/16/2022 zo dňa 5.2.2025 bolo rozhodnuté tak, že obžalovaná A. B., nar. XX.XX.XXXX v C. sa podľa § 285 písmeno a) Trestného poriadku oslobodzuje spod obžaloby pre skutok právne kvalifikovaný ako zločin porušovanie povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 3 písm. a) písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že od presne nezisteného času minimálne však od dňa 22.08.2012 do dňa 25.01.2018 ako starostka obce D., po tom, ako prebehla rozsiahla výmena nefunkčných strojných zariadení čistiarne odpadových vôd v rozpore s ustanovením § 7 ods. 1, ods. 2 Zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí v znení neskorších predpisov, nehospodárila s čistiarnou odpadových vôd vo vlastníctve obce D. vybudovanej na pozemkoch s parcelným číslom XXX/XX, XXX/XX, XXX/XX, XXX/XX, zapísaných na liste vlastníctva č. XXX pre okres Nové Mesto nad Váhom, obec E. F., k. ú. E. F. v prospech rozvoja obce, čistiareň odpadových vôd v obci Brunovce dostatočne neudržiavala v dobrom technickom stave, nezabezpečila jej riadnu obsluhu, potrebné komponenty ani včasnú opravu vád a napriek opakovaným upozorneniam zo strany spoločnosti G. F. ako prevádzkovateľa uvedenej čistiarne a obyvateľa obce A. H. na hroziace škody neriešila problém neodborného zasahovania obsluhy do strojných zariadení na čistiarni odpadových vôd, čím došlo k opakovaným poruchám a zničeniu strojov a zariadení predmetnej čistiarne odpadových vôd, v dôsledku čoho neboli uznané ani záručné opravy a čistiareň odpadových vôd sa stala nefunkčnou, pričom si obec musela zobrať v roku 2018 úver na financovanie zásadnej rekonštrukcie čistiarne odpadových vôd, čím poškodenej obci D., so sídlom D. XXX, I.: XXXXXXXXX, spôsobila škodu najmenej vo výške 93.217,85 eur, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaná stíhaná.

Citovaný rozsudok okresného súdu nenadobudol právoplatnosť, pretože ihneď po jeho vyhlásení proti nemu podal odvolanie prokurátor v neprospech obžalovanej. Prokurátor v úvode odôvodnenia odvolania poukázal na výrokovú časť napadnutého rozsudku a ďalej uviedol nasledovné:

„Dňa 08.02.2022 bola Okresnému súdu Nové Mesto nad Váhom doručená obžaloba Okresnej prokuratúry Nové Mesto nad Váhom, sp. zn. Pv 119/20/3304-88 zo dňa 08.02.2022, na obvinenú A. B. pre zločin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 3 písm. a), písm.

b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona na skutkovom základe, ako je uvedené v predmetnej obžalobe.

Súd v predmetnej veci vykonal dokazovanie na hlavných pojednávaniach v dňoch: 19.04.2023, 10.05.2023, 26.07.2023, 06.09.2023, 25.10.2023, 10.01.2024, 28.02.2024, 22.05.2024 a 05.02.2025. Súd vykonal dokazovanie výsluchom obžalovanej A. B., výsluchom svedka poškodeného, starostu Obce D., výsluchom svedkov G. B., J. J., J. H., J. G. K., J. L., A. H., J. M. N., A. G., A. F. O., I. P. H., I. A. Q., výsluchom znalca I. A. F. a oboznámením množstva listinných dôkazov.

Následne rozsudkom Okresného súdu Trenčín, pracoviska Nové Mesto nad Váhom č.k. NM-2T/16/2022-2966 zo dňa 05.02.2025, súd A. B. podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku oslobodil spod obžaloby Okresnej prokuratúry Nové Mesto nad Váhom, sp.zn. Pv 119/20/3304-88 zo dňa 08.02.2022 pre skutok právne kvalifikovaný ako zločin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 3 písm. a), písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona, na skutkovom základe uvedenom vyššie, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaná stíhaná. Podľa § 288 ods. 3 Trestného poriadku tiež súd odkázal poškodeného Obec D., so sídlom D. XXX, I.: XXXXXXXXX s nárokom na náhradu škody vo výške 93.217,82 eur na civilný proces.

Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že súd I. stupňa obžalovanú oslobodil spod obžaloby pre závažné pochybnosti o relevantných okolnostiach o tom, že v predmetnom konaní vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaná stíhaná. Povinnosťou súdu bolo v zmysle zásady in dubio pro reo (v pochybnostiach v prospech obžalovaného) spod obžaloby obžalovanú oslobodiť podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku.

S rozhodnutím súdu, ktorým súd obžalovanú oslobodil spod obžaloby okresnej prokuratúry sa nie je možné stotožniť, nakoľko podľa názoru prokuratúry súd prvého stupňa pri rozhodovaní nesprávne vyhodnotil skutkový stav veci v dôsledku čoho aj vec nesprávne právne posúdil.

Prokurátor som toho názoru, že spáchanie skutku uvedeného v obžalobnom návrhu bolo dostatočne preukázané vykonaným dokazovaním v priebehu hlavných pojednávaní.

Podľa § 7 ods. 1 zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí orgány obce a organizácie sú povinné hospodáriť s majetkom obce v prospech rozvoja obce a jej občanov a ochrany a tvorby životného prostredia.

Podľa § 7 ods. 2 citovaného zákona orgány obce a organizácie sú povinné majetok obce zveľaďovať, chrániť a zhodnocovať. Sú povinné najmä

- a) udržiavať a užívať majetok,
- b) chrániť majetok pred poškodením, zničením, stratou alebo zneužitím,
- c) používať všetky právne prostriedky na ochranu majetku, vrátane včasného uplatňovania svojich práv alebo oprávnených záujmov pred príslušnými orgánmi,
- d) viesť majetok v účtovníctve podľa osobitného predpisu.

K základným zásadám nakladania s majetkom obce patrí i zásada udržiavania obecného majetku, a teda povinnosť obce počínať si tak, aby bol majetok obce zachovaný v prevádzky schopnom stave na účely, na ktoré je určený. Na rozdiel od podnikateľských subjektov, ktorých cieľom je dosahovať zisk, má obec iné poslanie - plniť úlohy stanovené obci, pričom na tieto účely má slúžiť i nakladanie s obecným majetkom. Z vyššie uvedeného vyplýva, že obce využívajú majetok i na účely zabezpečenia verejnoprospešných služieb (napr. pokiaľ ide o majetok patriaci do technickej infraštruktúry, čo je i čistička odpadových vôd).

Je potrebné zdôrazniť, že obecné zastupiteľstvo je koncepčným a normotvorným orgánom. Nemá charakter operatívneho orgánu, ktorý by riešil ad hoc záležitosti bežnej správy obce. Kým starosta obce je permanentne fungujúcim orgánom, obecné zastupiteľstvo je koncepčným orgánom (rozhoduje o základných dlážkach života obce) realizujúcim svoju pôsobnosť na zasadnutiach, ktoré sa konajú s odstupom v istých časových intervaloch. Obecné zastupiteľstvo má možnosť (teda nie povinnosť) zriadiť stále alebo dočasné výkonné, kontrolné a poradné orgány (fakultatívnosť konania sa prirodzene nevzťahuje na orgány, ktorých zriadenie ustanovuje osobitný zákon). Starosta je výkonným orgánom, ktorý okrem realizácie vlastnej vyhradenej kompetencie, v rámci ktorej predovšetkým vykonáva správu obce, uvádza rozhodnutia obecného zastupiteľstva prijaté v kompetencii tohto orgánu do života a aplikuje úlohy obce v jednotlivých oblastiach správy, i úlohy v oblasti súkromnoprávných vzťahov, do ktorých obec vstupuje. Do výlučnej pôsobnosti starostu, ktorú nie je možné preniesť na obecné zastupiteľstvo, patrí vydanie pracovného poriadku (v ktorom možno upraviť i prípady porušenia pracovnej disciplíny, skončenie pracovnoprávneho vzťahu, okruh funkcií, ktorých výkon je podmienený uzatvorením dohody o hmotnej zodpovednosti atď.), pričom takáto právna úprava rešpektuje postavenie starostu obce ako štatutára v pracovnoprávných vzťahoch. V súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi teda v pracovnom poriadku možno bližšie upraviť podmienky pracovnoprávných

vzťahov zamestnancov, ktorí sú na základe pracovnej zmluvy v pracovnom pomere k obci ako zamestnávateľovi a primerane aj zamestnancov, ktorí vykonávajú pre obec práce na základe dohôd o prácach vykonávaných mimo pracovného pomeru. Odrazom výsostného postavenia starostu v rámci pracovnoprávných vzťahov je i vydávanie poriadku odmeňovania zamestnancov obce (s výnimkou hlavného kontrolóra obce).

Zo spisového materiálu (audítorskej správy z overenia účtovnej závierky) vyplýva, že obec D. ani v roku 2018, teda na konci funkčného obdobia starostky B., nemala interné predpisy ako pracovný poriadok či poriadok odmeňovania zamestnancov obce. Súčasťou vyšetrovacieho spisu je teda pracovná zmluva obce ako zamestnávateľa s G. B. ako zamestnancom, s nástupom do práce dňa 01.03.2011 (zmluva je však zo dňa 23.03.2011, pričom pracovný pomer s predchádzajúcou obsluhou ČOV bol ukončený už ku dňu 30.11.2010) a miestom výkonu práce D. ČOV. V zmluve je všeobecne uvedené, že zamestnanec prehlasuje, že pred uzatvorením pracovnej zmluvy bol oboznámený s právami a povinnosťami, ktoré pre neho budú vyplývať z pracovnej zmluvy a s pracovnými a mzdovými podmienkami, za ktorých bude prácu vykonávať. Špecifikácia náplne práce v pracovnej zmluve úplne absentuje. Ďalej boli zabezpečené mzdové listy menovaného. G. B. bol zamestnancom obce na čiastočný úväzok - 10 hodín týždenne, dohodnutá mzda bola 154 Eur mesačne. Mal sa riadiť okrem iného i pokynmi starostky. Najčastejšou príčinou porúch podľa názoru menovaného svedka bolo to, že sa pevné nečistoty dostávali do výtlačného čerpadla ktoré sa upchalo a zhorelo. Pred čerpadlom sa nachádzali aj nože na rezanie týchto nečistôt avšak nevedeli si s týmto problémom poradiť. On potom vymyslel pred čerpadlá zachytávači kôš na hrubé nečistoty, no tento zachytával iba časť odpadu, teda poruchy boli, ale nie tak často. V tomto čase bola starostkou obce A. B., keď jej bola závada oznámená, vyčlenila vždy finančné prostriedky na opravu. On navrhoval starostke aj zapojenie rezervného čerpadla, avšak na toto sa finančné prostriedky nenašli. Z výsluchu svedka J. H., obchodného námestníka spoločnosti G. F. vyplynulo, že po roku 2011, kedy začali prevádzkovať ČOV (zmluva bola koncipovaná tak, že údržbu na dennej báze bude vykonávať pracovník obce, teda základné rutinné činnosti ako kontrola celkového stavu, vývoz zhrabkou a podobne, a oni ako prevádzkovateľ budú chodiť raz mesačne na celkovú kontrolu a odobratie vzoriek), starostka obce zainvestovala, ale postupom času dochádzalo k problémom, v roku 2014 nachádzali ČOV pri kontrolách vypnutú, boli na nej vykonané amatérske zásahy, neodborná manipulácia, písomne starostku vyzývali na nápravu, ku ktorej však nedošlo a dňom 31.08.2016 rozviazali zmluvu. V mnohých prípadoch reklamácie neboli uznané kvôli neodborným zásahom, boli záznamy do pracovného listu, prevádzkové záznamy, kde bol zhodnotený celkový stav ČOV, so starostkou B. komunikovali aj listami, e-mailami, telefonátmi, osobnými stretnutiami, kde upozorňovali na problém - sľubovala nápravu, poučenie pána Vyberala, zväčša našla finančné prostriedky na opravu, v roku 2016 sa situácia výrazne zhoršila, aj komunikácia s obcou. Veľakrát obec nevyužila nonstop 24 hodinovú poruchovú službu spoločnosti, v čase, kedy bola ČOV v havarijnom stave, tento stav zistili pri plánovaných kontrolách. Niekoľkokrát starostke ponúkli komplexné služby, čo odmietla kvôli údajnému nedostatku finančných prostriedkov. K osobe pána Vyberala uviedol, že bol riadne preškolený, k jeho zručnosti sa vyjadriť nevie, neschopný nebol, pre obec pracoval roky aj čistiareň poznal, pravdepodobne mal svoje návyky, opravy robil v dobrej viere, avšak ako domáci kutil, možno mu chýbala nejaká riadna výbava. Svedok spomenul tiež problém s dúchadlom s poistným ventilom, čerpadlá neboli pravidelne čistené, čím sa zasekávali a zadrhávali. V tejto súvislosti (na základe doložených listinných dôkazov) možno poukázať na skutočnosť, že už dňa 22.08.2012 upozorňovala spoločnosť G. F. písomne na problém svojvoľného zasahovania do strojných zariadení na ČOV - čím bola zhoršovaná jej funkčnosť - i na nevenovanie dostatočnej pozornosti odstráneniu vád, ktoré sa na ČOV nachádzajú. Dňa 20.11.2012 spoločnosť opätovne písomne obec D. upozorňovala na skutočnosť, že pri vykonávaní pravidelnej údržby ČOV zistili jej pracovníci, že ČOV je opakovane technologicky nefunkčná a žiadala okamžitú nápravu tohto stavu, v opačnom prípade spoločnosť odmietala niesť zodpovednosť za prípadné škody a pokuty týmto spôsobené. Dňa 24.04.2014 pracovníci spoločnosti pri náhodnej prevádzkovej kontrole zistili odpojenie ČOV od elektrickej energie, o čom obec ihneď informovali e-mailom. Dňa 17.10.2014 spoločnosť G. F. G. znova upozorňovala na neplnenie zmluvných záväzkov zo strany obce. Dňa 15.10.2014 sa spoločnosť opakovane obrátila na starostku obce D. s dlho pretrvávajúcim problémom, konkrétne poukazovala na skutočnosť, že ČOV je dlhodobo bez kvalifikovanej obsluhy. Terajšia obsluha tam nechodí pravidelne, veľakrát sa stalo, že nebol vyčistený česlicový kôš na prítoku. Pri vzniknutom probléme nekomunikuje, že je nejaký problém zistia, až keď prídu na pravidelnú mesačnú kontrolu, kedy je už neskoro. Neodborne zasahuje do fungujúcich strojov a zariadení (napr. umiestnenie kladiva na pretlakovom ventilu dúchadla, aby nefučal, alebo výmena otáčok na novom čerpadle v elektrickej rozvodni výmenou prívodu elektriny do čerpadla), čím zničí pomerne nákladné stroje a zariadenia a záručné opravy potom nie sú uznané. To uviedli iba zopár príkladov. V snahe zabrániť havarijným stavom ponúkla spoločnosť v rámci predmetnej

výzvy na zabezpečenie funkčnosti ČOV a upozornenia i komplexnú starostlivosť o ČOV. Dňa 04.07.2016 v písomnom odstúpení od zmluvy spoločnosť G., F. znovu skonštatovala absenciu kvalifikovanej obsluhy ČOV, ktorá by zabezpečovala rutinné činnosti spojené s jej prevádzkovaním. V následnej žiadosti o predĺženie termínu odstúpenia zo dňa 13.07.2016 starostka obce A. B. zopakovala, že obec má stále nedostatok finančných prostriedkov na neustále zvýšené výdavky s tým spojené.

Desaťhodinový týždenný pracovný čas obsluhy ČOV teda zjavne nebol objektívne postačujúci na výkon potrebnej dennej údržby, avšak napriek tomu i v nasledujúcich rokoch zostala situácia nezmenená. Podľa vyjadrenia bývalého hlavného kontrolóra obce, svedka R. R. I. J. J., sa riešilo zvýšenie pracovného času obsluhy ČOV až na konci, ako vznikali už problémy s ČOV (pripomínam, že ČOV zostala napokon nefunkčná). Zo spisu však vyplýva, že starostka obce, obžalovaná A. B., bola prevádzkovateľom ČOV detailne informovaná o existujúcich problémoch už od roku 2012, či už listami, e-mailami, telefonátmi, osobnými stretnutiami, napriek tomu reálne neriešila podnety a pripomienky, ktoré jej adresoval samotný prevádzkovateľ ČOV. Pracovník ČOV počas výsluchu poukázal na to, že sa snažil o isté vylepšenia v rámci svojich možností, peniaze na rezervné čerpadlo „sa nenašli“. Vymyslel aspoň zachytávači kôš na hrubé nečistoty na zlepšenie situácie (hoci nepostačujúci). V jeho práci sa dlhodobo vyskytovali nedostatky zásadného charakteru (či už v dôsledku nedostatočne dohodnutého pracovného času, nedostatočnému materiálovému vybaveniu alebo i nedostatočným technickým zručnosťami), ktoré zjavne viedli k poruchám zariadení ČOV, napriek tomu však starostka obce ponechala na tejto pozícii rovnakú osobu s nezmeneným pracovným časom od roku 2011. Je irelevantné, že G. B. mal byť vybraný vo výberovom konaní vykonanom obcou, a to vzhľadom na oprávnenia starostky v pracovnoprávnej oblasti, obzvlášť s ohľadom na jej preukázanú znalosť o problémoch s obsluhou už od roku 2012, i konkrétne návrhy na odstránenie nedostatkov, ktoré boli prirodzene riešené zo strany prevádzkovateľa práve so starostkou obce ako výkonným a tiež štatutárnym orgánom obce D..

Ako bolo už vyššie uvedené, obecné zastupiteľstvo je koncepčným (rieši základné otázky života obce) a normotvorným orgánom obce. Obecné zastupiteľstvo prejavilo svoju vôľu pokiaľ ide o ČOV ako majetok obce D. veľmi jasne, keď krátko po prevzatí prevádzkovania ČOV spoločnosťou G., F. vyčlenilo zvýšený objem finančných prostriedkov na údržbu ČOV, práve kvôli zachovaniu jej funkčnosti (napr. z rozpočtu obce na roky 2012 - 2013 vyplýva, že v roku 2011 bolo na samotnú údržbu vyčlenených 15 000 Eur a spolu s mzdami a odvodmi, službami a energiami sa na nakladanie s odpadovými vodami vynaložilo 30 340 Eur). Logicky ČOV po vyššej sume vlozenej do údržby mala byť ďalej udržiavaná v prevádzkyschopnom stave s čo najmenšími nákladmi, pričom takýto prístup zodpovedal zákonným zásadám nakladania s majetkom obce i zámeru plnenia samosprávnych úloh obce, ktoré jej vyplývajú zo zákona, samozrejme do času, kým by sa vzhľadom na aktuálnu situáciu (či dobu životnosti) nerozhodlo o inom technickom riešení - avšak za súčasného vyriešenia otázky nakladania s odpadovými vodami dočasne (do finalizácie objektu) iným zákonným spôsobom. Obžalovaná A. B. však toto rozhodnutie týkajúce sa ČOV ako majetku obce podľa doposiaľ zabezpečených dôkazov nerešpektovala, keď napriek vedomosti o možných dôsledkoch neriešila problém s nedostatočnou a nekvalifikovanou obsluhou, o ktorej dlhé roky vedela, a pripustila, aby sa dlhodobo poškodzovali stroje a zariadenia ČOV, čo viedlo k finančne náročným opravám, urýchleniu znehodnotenia ČOV a napokon až k úplnej nefunkčnosti čistiare a vyhláseniu nútejnej správy, v dôsledku čoho sa urýchlene muselo pristúpiť k v podstate finančne najnáročnejšiemu riešeniu (vziať okamžite úver na zásadnú rekonštrukciu, a to bez dotovania aspoň časti nákladov). Na základe upozornení F. G. menovaná zjavne vedela o vážnosti situácie, ako sa vo svojej výpovedi doslova vyjadrila, „že to proste jeden deň celé kľakne“, čo potvrdzuje jej nepriamy úmysel pokiaľ ide o porušovanie jej povinností ako starostky obce pri hospodárení s obecným majetkom, do ktorého ČOV významnou mierou patrila. Nezaoberala sa ani návrhmi, ktoré mohli prispieť k minimalizácii škôd (napr. rezervné čerpadlo, automatické česlá, na ktoré bola starostka obce upozorňovaná spoločnosťou G., F. a ktoré by minimalizovali havarijné stavy a s tým spojené drahé údržby, ako na to upozornil vo svojej výpovedi svedok J. Iľušák a ďalšie, či komplexná starostlivosť, ktorá samozrejme nemusela byť nutne poskytovaná spoločnosťou PreVaK). Prirodzene, k nákupu potrebných súčiastok v istej cenovej relácii nemohlo dôjsť bez súhlasu obecného zastupiteľstva, a teda istej kooperácie s týmto druhým orgánom obce, ktorý ale na druhej strane nedisponoval takými detailnými i časovo presnými informáciami ako starostka obce, ktorá s prevádzkovateľom ČOV a napokon i s obsluhou ČOV komunikovala priamo. Vo svojej výpovedi k dôvodu nezabezpečenia kvalifikovaného personálu napriek výzvam prevádzkovateľa A. B. uviedla, že tam nemala koho dať, nikto to nechcel robiť, oslovovala občanov obce, firmy nie. V tejto súvislosti však nemožno úplne opomenúť ani otázku platu bývalej starostky. Zo zápisnice zo zasadnutia obecného zastupiteľstva zo dňa 24.06.2011 vyplýva, že poslanci schválili starostke plat v sume vyššej, než bol minimálny mesačný plat starostu v kategórii obcí od 500 do 1000 obyvateľov (možné bolo schváliť zvýšenie o 70%, schválené bolo zvýšenie o

35%). Výška platu starostky celkovo po rozhodovaní obecného zastupiteľstva bola 1713 Eur brutto. Zo zápisnice zo zasadnutia obecného zastupiteľstva zo dňa 04.06.2015 vyplýva, že bývalá starostka napriek vyššie uvedenému predložila poslancom na schválenie plat na rok 2015 vo výške 1911,195 Eur (1415,70 Eur + 495,495 Eur navýšenie), obecné zastupiteľstvo určilo starostke plat brutto 1911,20 Eur. Navýšenie v sume 495,495 Eur nebolo povinné (uložené zákonom), a predsa ho bývalá starostka k svojmu platu navrhla, hoci išlo o čiastku predstavujúcu viac ako trojnásobok mzdy, ktorú mesačne poberal pracovník zabezpečujúci obsluhu ČOV (154 Eur). Oproti tomu napríklad odmeny poslancom (ako to vyplýva z podkladov poskytnutých hlavným kontrolórom) boli síce rozpočtované, ale neboli niekoľko období vyplácané.

Je potrebné poukázať i na skutočnosť, že v odbornom stanovisku hlavný kontrolór už k návrhu rozpočtu na roky 2011-2013 zdôraznil potrebu dôsledného postupu pri vymáhaní pohľadávok obce, navrhoval na tento účel využiť právne služby a exekútora. V odbornom stanovisku k návrhu rozpočtu na roky 2012-2013 znova upozornil na vysoké nedoplatky, navrhoval prijať opatrenia, plán ich vymáhania, pri pohľadávkach dôsledne postupovať pri ich vymáhaní, využiť právne služby a exekútora. Aj v odbornom stanovisku hlavného kontrolóra k rozpočtu na roky 2014- 2016 tento upozornil na veľmi vysoký stav pohľadávok obce. Nevymáhanie pohľadávok obce s požadovanou razanciou rozhodne nemožno pričítať obecnému zastupiteľstvu. „Laxnosť“ zo strany bývalej starostky obce Brunovce (ktorá je aktuálne potvrdzovaná i listinnými podkladmi doloženými do trestného konania súčasťou starostkou obce) v tejto oblasti však samozrejme viedla k znižovaniu disponibilných zdrojov obce, ktoré mohli byť rozpočtované, okrem iného i na starostlivosť o obecný majetok (napr. platby za elektrinu). Z ustanovenia 10 zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí, v zmysle ktorého obec môže upustiť od vymáhania majetkových práv obce len vtedy, ak dôvody pre trvalé alebo dočasné upustenie určí v zásadách hospodárenia s majetkom obce. Je zrejmé, že starostka obce Brunovce nemala oprávnenie upustiť od vymáhania majetkových práv obce, nakoľko zásady hospodárenia s majetkom obce táto v sledovanom období nemala vypracované. V súdnom spise tiež boli zabezpečené podklady k požadovanej dotácii, k výplate ktorej napokon nedošlo. Rada Environmentálneho fondu neodporučila poskytnúť obci finančné prostriedky na projekt Rekonštrukcia ČOV Brunovce. Z odpovede Environmentálneho fondu vyplynulo, že na poskytnutie podpory nebol právny nárok a proti nezariadeniu do zoznamu žiadostí o poskytnutie podpory formou dotácie na riešenie mimoriadnej závažnej environmentálnej situácie na rok 2018 sa nebolo možné odvolať a nebolo ani preskúmateľné súdom. Rada Environmentálneho fondu má odporúčací charakter pre ministra životného prostredia SR a zároveň slúži ako poradný orgán pre ministra.

V liste Environmentálneho fondu zo dňa 20.12.2018 adresovanom starostke obce Brunovce (už A. O.) teda nebol uvedený dôvod neodporúčenia poskytnutia prostriedkov Radou Environmentálneho fondu. Dôvod zisťoval poslanec NR SR vo februári 2019 a tomuto minister životného prostredia i odpovedal dňa 11.03.2019. Z odpovede na interpeláciu poslanca v podstate vyplýva, že finančné prostriedky nemohli byť poskytnuté, pretože nešlo o mimoriadne závažnú environmentálnu situáciu (náhlu a nečakanú), ale išlo o zanedbaný technický stav ČOV pretrvávajúci minimálne od roku 2001 (zároveň Rada Environmentálneho fondu zistila, že obec Brunovce od roku 2001 do roku 2017 nepožiadala o podporu formou dotácie z Environmentálneho fondu v rámci riadneho termínu).

Pre úplnosť uvádzam, že o hrozbe zavedenia ozdravného režimu v obci Brunovce sa fakticky zmieňovala až správa audítora zo septembra 2018, aktuálna k 31.12.2017, v ktorej audítorka poukázala na skutočnosť, že medzičasom došlo k vyhláseniu nútenej správy na ČOV, obci vznikli dodatočné náklady s tým spojené a existovala významná neistota, že obec v ďalšom období nebude schopná uhrádzať svoje záväzky v lehote splatnosti.

Napokon uvádzam, že z programu rozvoja obce 2015-2023 z októbra 2015 (spracovaného Trenčianskou regionálnou rozvojovou agentúrou) obsiahnutého vo vyšetrovacom spise vyplýva, že ani v tomto čase ešte nebolo zrejmé, či sa vzhľadom na spoluprácu s ďalšími obcami (kvôli nedostatočnej kapacite) existujúca ČOV zrekonštruje alebo sa vybuduje nová ČOV pre potrebný počet ekvivalentov za celý mikroregión Rudnaya v Hornej Strede (podotýkam, že napokon došlo k zásadnej rekonštrukcii čistiarene a táto neslúži obyvateľom iných obcí).

Podľa § 2 ods. 2 písm. b) zákona č. 442/2002 Z.z. o verejných vodovodoch a verejných kanalizáciách sa verejnou kanalizáciou prevádzkovo samostatný súbor objektov a zariadení slúžiacich verejnej potrebe na hromadné odvádzanie komunálnych odpadových vôd 1ab) (ďalej len "odpadová voda") umožňujúcich neškodný príjem, odvádzanie a spravidla aj čistenie odpadových vôd; verejnou kanalizáciou sa rozumie aj samostatná čistiareň odpadových vôd, ak plní funkciu čistenia odpadových vôd vo verejnom záujme a prívod odpadových vôd do tejto čistiarene sa zabezpečuje iným spôsobom ako stokovou sieťou najmä dovozom fekálnym vozidlom.

Z ustanovenia § 16 ods. 1 citovaného zákona vyplývajú všetky povinnosti, ktoré má vlastník povinnosť zabezpečiť pri prevádzkovaní verejnej kanalizácie.

Podľa § 16 ods. 2 citovaného zákona vlastník verejnej kanalizácie je povinný z dôvodu zabezpečenia ochrany zdravia ľudí zabezpečiť kontinuálne prevádzkovanie verejnej kanalizácie, a to aj vtedy, keď mu živnostenské oprávnenie zaniklo, a do 90 dní zabezpečiť nového prevádzkovateľa verejnej kanalizácie; pritom sa naňho hľadí, ako keby bol prevádzkovateľom verejnej kanalizácie. Počas tohto času je vlastník verejnej kanalizácie oprávnený zabezpečiť prevádzkovanie verejnej kanalizácie prostredníctvom odborného zástupcu vo verejnom záujme aj bez udeleného živnostenského oprávnenia.

Podľa § 16 ods. 3 citovaného zákona vlastník verejnej kanalizácie môže prevádzkovať verejnú kanalizáciu, len ak spĺňa všetky podmienky vzťahujúce sa na prevádzkovateľa verejnej kanalizácie podľa tohto zákona a osobitného predpisu, inak je povinný zabezpečiť prevádzkovateľa verejnej kanalizácie, s ktorým si upraví vzájomné práva a povinnosti uvedené v odseku 4 v písomnej zmluve, ktorá je podmienkou pre vydanie kolaudačného osvedčenia na verejnú kanalizáciu.

Z ustanovenia § 18 ods. 1 citovaného zákona vyplývajú všetky povinnosti a práva, ktoré má prevádzkovateľ pri prevádzkovaní verejnej kanalizácie.

Podľa § 18 ods. 2 písm. n) citovaného zákona je prevádzkovateľ verejnej kanalizácie poskytovať ministerstvu zoznam odborných zástupcov a jeho zmeny.

S poukazom na vyššie uvedené zákonné ustanovenia uvádzam, že Obec D. ako vlastník predmetnej ČOV uzavrel dňa 24.08.2021 zmluvy o prevádzkovaní verejnej kanalizácie a ČOV so spoločnosťou G., F., pričom v uvedenej zmluve bol uvedený ako poverený pracovník G. B. (t.j. odborný zástupca), ktorý bol po celú dobu výkonu činnosti vedený len ako zamestnanec Obce Brunovce a s prevádzkovateľom ČOV nebol v žiadnom pracovnoprávnom ani v inom zmluvnom vzťahu. Uvedený zákon však jednoznačne predpokladá, že činnosť prevádzkovateľa ČOV bude prevádzkovateľ vykonávať len prostredníctvom svojich odborne vyškolených zamestnancov a teda starostka Obce Brunovce obžalovaná A. B. ani len nezabezpečila prevádzkovanie zodpovedným subjektom v zmysle zákona č. 442/2002 Z.z., pričom súd sa vyššie uvedenými skutočnosťami vo svojom rozsudku žiadnym spôsobom nezaoberal. Treba tiež podotknúť, že po odstúpení od zmluvy o prevádzkovaní ČOV ku dňu 31.07.2017 bola už predmetná ČOV bez akéhokoľvek prevádzkovateľa (pričom v zmysle § 16 ods. 2 zákona tak mohla byť bez prevádzkovateľa najviac 90 dní) a spravoval ju len zamestnanec G. B., ktorý tak ako vyplynulo z výpovedí viacerých svedkov postupoval nie vždy odborne, pričom tento stav bol až do úplného zničenia ČOV. Uvedený svedok tiež uviedol, že o odstúpení od predmetnej zmluvy nemal žiadnu vedomosť, z čoho je zjavné, že nemusel mať ani vedomosť o tom, že je v predmetnej zmluve uvedený ako poverený pracovník.

Tiež je potrebné uviesť, že súd argumentuje aj tým, že výpadky elektriny v ČOV nemuseli byť spôsobené iba nezaplatenými faktúrami, ale aj zásahom tretej osoby. Uvedené tvrdí len samotný svedok G. B., pričom súd žiadnym spôsobom nezisťoval, kedy a koľkokrát došlo v dôsledku neuhradenia faktúr za elektrickú energiu k odpojeniu od elektriny. Pokiaľ by sa preukázalo, že došlo k nejakému zásahu tretej osoby, bolo povinnosťou starostu obce zabezpečiť priestory s hlavným ističom, aby sa k nim žiadna oprávnená osoba nedostala, pričom k tomu nedošlo a tak ako vyplýva z výpovede G. B. hlavný istič bol v garáži, kde sa veľmi ľahko dalo dostať.

Obžalovaná A. B. tak ako starostka obce D. porušila svoju zákonnú povinnosť, keď zostala nečinná a problém s obsluhou ČOV roky jednoducho neriešila, len so stručným odvolávaním sa na nedostatok finančných prostriedkov, hoci by bolo hospodárne zabezpečiť vyčlenenie istej o niečo vyššej čiastky mesačne na zabezpečenie riadnej obsluhy ČOV, v porovnaní s opakovanými investíciami do opráv porúch, ktoré pri lepšej starostlivosti mohli byť výrazne redukované a zabránilo by sa tak i neuznaniu prípadných reklamácií. Obžalovaná tak nekonala v súlade s platnými zákonmi, keď okrem iného ani len nezabezpečila riadneho prevádzkovateľa predmetnej ČOV, pričom počas celej doby, kedy bola starostkou, vykonával prevádzkovanie tejto ČOV nekvalifikovaný zamestnanec obce, ktorý neodbornými zásahmi dopomohol k znefunkčneniu ČOV. Obžalovaná sa snažila o zabezpečenie prevádzkovania ČOV u iných subjektov (TVK, a.s.) v zásade, keď už bolo „neskoro“ a došlo k nezvratnému poškodeniu ČOV, čo viedlo k jej úplnému zničeniu.

S poukazom na vyššie uvedené mám za to, že bolo dokázané, že skutok obžaloby kvalifikovaný zločin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 3 písm. a), písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona (t.č. ako prečin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 2 písm. a), 3 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona), pre ktorý je obžalovaná stíhaná, sa stal a spáchala ho obžalovaná, ktorá nimi naplnila všetky zákonné znaky skutkovej podstaty uvedeného trestného činu.

Vzhľadom na vyššie uvedené navrhujem, aby Krajský súd v Trenčíne podľa § 321 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vrátil vec Okresnému súdu Trenčín, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.“

Obžalovaná prostredníctvom svojho obhajcu sa k podanému odvolaniu prokurátora vyjadrila nasledovne :

„Odvolanie prokurátora Okresnej prokuratúry Nové Mesto nad Váhom zo dňa 10.04.2025 proti rozsudku Okresného súdu Trenčín sp. zn NM-2T/16/2022 zo dňa 05.02.2025, považujem za odvolanie, ktoré nereflektuje skutkové zisteniu z vykonaného dokazovania a následne ich právne posúdenie.

Na prvom mieste považujem za potrebná uviesť, že prvostupňový súd sa vo svojom rozsudku, ktorého rozsah je 43 strán skutočne podrobne vysporiadal s každým jedným vykonaným dôkazom svedčiacim nie len v prospech, ale aj v neprospech obžalovanej a je podkladom a riadny vysvetlením všetkých rozhodných skutočností, pre ktoré sa súd rozhodol obžalovanú oslobodiť s pod obžaloby.

Podľa môjho názoru obžaloba už pri jej podaní a rovnako ani odvolanie proti rozsudku nereflektujú základné právne princípy územnej samosprávy, na ktoré sme od počiatku upozorňovali.

Z obsahu odvolania prokurátora vyplýva, že obžalovaná sa mala dopustiť protiprávneho konania tak, že úmyselne porušila § 7 ods. 1 ods. 2 zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí v znení neskorších predpisov, a to tým, že v období od 22.08.2012 do 25.01.2018 nehospodárila s čistiarnou odpadových vôd vo vlastníctve obce Brunovce vybudovanej na pozemkoch s parcelným číslom 985/16, 985/17, 985/18, 985/19 zapísaných na liste vlastníctva č. XXX pre okres Nové Mesto nad Váhom, obec Horná Streda, kat. úz. E. F. v prospech rozvoja obce, čistiareň odpadových vôd v obci Brunovce dostatočne neudržiavala v dobrom technickom stave, nezabezpečila jej riadnu obsluhu, potrebné komponenty ani včasnú opravu vúd.

Podľa môjho názoru uvedené protiprávne konanie obžalovanej, nevyplýva zo žiadneho vykonaného dôkazu vykonaného v priebehu konania pred súdom, a to ani z výpovede oznamovateľa, svedka A. H., ktorý bol oznamovateľom trestného činu. Som toho názoru, že podľa obsahu odôvodnenia rozsudku prvostupňového súdu tento došiel k rovnakým skutkovým zisteniam.

Na tomto mieste si opätovne dovoľujem si poukázať aj na výpoveď svedka A. H., ktorý podľa môjho názoru vo svojej výpovedi neuviedol žiadnu relevantnú skutočnosť, ktorú by preukazovala alebo podporovala tvrdenia obžaloby. Jeho tvrdenia je možné považovať za dojmy, nie fakty.

Ďalej bol v priebehu konania pred súdom vypočutý svedok R. J., ktorý podľa môjho názoru dostatočným spôsobom spravil výklad zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí v znení neskorších predpisov či zákona 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov, a to aj vzhľadom na jeho ekonomické vzdelanie a dlhoročný výkon činnosti hlavného kontrolóra, ktorý predovšetkým poukázal na skutočnosť, že pri používaní obecných prostriedkov z rozpočtu obce je starosta viazaný týmto rozpočtom, pričom bolo konštatované, že tento riadne využívaný na prevádzku čističky odpadových vôd.

Rovnako ako svedok J. sa k zásadám s spôsobu hospodárenia s majetkom obce vyjadril aj svedok N., ktorá je starostkou obce G.. Tento svedok potvrdil aj zámery spoločného odkanalizovania mikroregiónu S. T..

Podľa môjho názoru prokurátor Okresnej prokuratúry Nové Mesto nad Váhom v odvolaní nerešpektuje zásady vyplývajúce zo zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o obecnom zriadení“), pričom podľa § 10 tohto právneho predpisu sú orgánmi obce obecné zastupiteľstvo a starosta obce. Nedá mi preto nepoukázať na ustanovenie § 10 ods. 2 Zákona o obecnom zriadení, podľa ktorého obecné zastupiteľstvo môže podľa potreby zriadiť kontrolný orgán a určiť mu náplň práce, napr. kontrolný orgán čistiarne odpadových vôd.

Zároveň dávam do pozornosti nasledovné kompetencie obecného zastupiteľstva, ktoré mu vyplývajú zo Zákona o obecnom zriadení:

- určovať zásady hospodárenia s majetkom obce
- rozhodovať o zavedení a zrušení miestne- i dane a ukladať miestny poplatok
- schvaľovať rozpočet obce a jeho zmeny, kontrolovať jeho čerpanie a schvaľovať záverečný účet

-schvaľuje zvýšenie platu starostu, pričom na túto právomoc poukazoval aj prokurátor Okresnej prokuratúry Nové Mesto na J Váhom v odvolaní, avšak rozhodnutie obecného zastupiteľstva starosta nevie ovplyvniť, nakoľko je výsledkom hlasovania poslancov, a preto sa nám javí ako nelogické, ak prokurátor uvedenú právomoc vykladá na ťarchu obžalovanej, uznášať sa na nariadeniach.

K uvedenému sa vyjadril aj svedok R. J., ktorý jasne skonštatoval, že starosta je viazaný schváleným rozpočtom, nemôže s týmto svojvoľne disponovať a prípadné úpravy či zmeny podliehajú schváleniu obecnému zastupiteľstvu.

Akokoľvek interpretácia obžaloby v odvolaní proti rozsudku, že obecné zastupiteľstvo nedisponuje detailnými i časovo presnými informáciami vo vzťahu k ČOV nereflektuje skutočnosť potvrdená viacerými svedkami, že ČOV bola pravidelne predmetom rokovaní na obecných zastupiteľstvách práve z iniciatívy obžalovanej, nakoľko táto stavba bola dlhodobou ekonomickou záťažou pre obec vzhľadom na nesprávne technické riešenie.

Rovnako boli v konaní vypočutí svedkovia H., K. a L., ktorých vzhľadom na výkon ich činnosti považujem za osoby, ktoré sú technicky i prevádzkovo spôsobilé vyjadriť sa k čističke odpadových vôd akú prevádzkovala obec D. v čase výkonu funkcie starostu obžalovanou. Svedok H. uviedol, že investícia do strojnej technológie, ktorá bola vykonaná po nástupe obžalovanej do funkcie starostu, neriešila vzhľadom na technické riešenie ČOV jej problém; tento sa dal vyriešiť jedine rekonštrukciou, na ktorú však obec nemala prostriedky. Svedok K. uviedol, že pracovník obce p. B. bol preškolený na obsluhu a údržbu ČOV, pričom problémom ČOV bol z technického hľadiska prítokový obsah a rozsah zaťaženia. V čase prevádzkovania neevidoval zásahy do ČOV, ktoré cieľom bolo poškodiť ČOV a rovnako nezaznamenal zásahy do funkčnosti ČOV, pričom bolo potrebné vykonať rekonštrukciu aj vzhľadom na zmeny zloženia odpadu.

Z uvedenými skutkovými zisteniami sa podľa nášho názoru nevysporiadal prokurátor Okresnej prokuratúry Nové Mesto nad Váhom v odvolaní, nakoľko z vyjadrenia uvedených svedkov, ktoré sú technicky spôsobilými je zrejmé, že prevádzka samotnej ČOV v technickom riešení akom bola zrealizovaná spôsobovala jej poškodzovanie.

Všetci títo svedkovia ostro kritizovali nútený výkon správy na ČOV D. v nadväznosti na povahu tohto inštitútu a jeho likvidačný charakter.

Podľa môjho názoru spôsob konania obžalovanej bol schválený aj svedkom A. O., ktorá sa vyjadrovala ku skutočnostiam nie len z pohľadu starostky obce D. v období po roku 2018, ale aj z titulu výkonu funkcie poslanca v rokoch 2014 až 2016. Potvrdila, že obžalovaná viackrát žiadala meniť rozpočet vzhľadom na technický stav ČOV, ale aj skutočnosť, že obec okrem projektu rekonštrukcie ČOV riešila odkanalizovanie mikroregiónu formou výtlačného potrubia.

Prokurátor Okresnej prokuratúry Nové Mesto nad Váhom v odvolaní síce poukazuje na riešila odkanalizovanie obce Brunovce cestou mikroregiónu S. T., kde malo byť realizované v obci výtlačné potrubie, avšak neuviedol žiadnu logickú argumentáciu smerujúcu k objasneniu a správne/nesprávne rozhodnutiu obžalovanej vo funkcií starostu, či vynakladať prostriedky na rekonštrukciu pôvodnej ČOV alebo prostriedky do alternatívneho riešenia formou spolupráce viacerých obcí, za predpokladu že je jasné, že len jedno riešenie bude na konci funkčné. To znamená, že vynaloženie prostriedkov na druhé riešenie už môže byť hodnotené ako porušenie povinnosti pri správe cudzieho majetku.

V neposlednom rade je potrebné dať do pozornosti aj výpovede svedkov p. H. a p. Q., ktorý potvrdili skutočnosť, že obžalovaná aj vzhľadom na efektívnosť prevádzky sa snažila odovzdať správu ČOV TVK, o čo žiadala opakovane, avšak aj TVK túto alternatívu odmietlo vzhľadom na stratovosť takejto prevádzky.

V tejto súvislosti poukazujeme aj na právny názor súdu v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. značkou 15Tp/1/2022, kedy v uznesení 11.01.2022 sudca pre prípravné konanie skonštatoval, že znalecký posudok vypracovaný I. A. F. č. 173/2022 a jeho Dodatok č. 1 nedáva všetky odpovede na výšku škody, pričom tento vyhodnotil ako akýsi hrubý odhad hodnoty, ktorú podľa názoru sudcu nemožno spájať, resp. vyhodnocovať ako následok skutku, pre ktorý je obvinená stíhaná. Navyše znalec nebol odborníkom na vodohospodárske stavby a pôvodný stav ČOV pred jej rekonštrukciou ani nepoznal, čo je výrazný nedostatok znalosti veci pre určenie výšky škody, ktorú prokuratúra aplikovala v obžalobe.

Už po podaní obžaloby som upozornil na skutočnosť, že prokuratúra v obžalobe veľmi laicky vykladá zákon č. 138/1991 Zb. o majetku obcí v znení neskorších predpisov, pričom tento výklad nemala za potrebné žiadnym spôsobom doplniť a to napriek skutočnosť, že podanou obžalobou sa domáha potrestania obžalovanej aj vo forme obmedzenia osobnej slobody. K zjednaniu nápravy v uvedenom prístupe nedošlo ani v podanom odvolaní proti rozsudku prvostupňového súdu zo dňa 05.02.2025.

Ak by sme zhrnuli vykonané dokazovanie je zrejmé, že čistiareň odpadových vôd v obci Brunovce nebola trvalé udržateľná v dobrom technickom stave, nakoľko táto bola od počiatku nesprávne technicky navrhnutá. Čistička odpadových vôd ako objekt netvorila zisk, nakoľko takáto prevádzka nie je zisková ani pri prevádzke vykonávanej komerčnými subjektami. V čase výkonu funkcie starostu obce obžalovanou bola obec zadlžená a nemala dostatok prostriedkov na plnohodnotné hospodárenie so

všetkým majetkom obce, pričom aj z uvedeného dôvodu boli aj činnosti údržby vykonávané v úspornom režime. Zároveň obžalovaná bola postavená do situácie, kedy musela riešiť ďalší postup technického stavu čističky odpadových vôd v nadväznosti na spoločný projekt odkanalizovania mirkoregiónu S. T. či vyhotovenia nového projektu rekonštrukcie ČOV v obci D., kedy oba projekty si vyžadovali vynaloženie peňažných prostriedkov, a to napriek skutočnosti, že obec nemala dostatok prostriedkov. Podľa nášho názoru práve existencia alternatív smerovala k maximálnemu vyťaženiu technickej funkčnosti starej ČOV, nakoľko ak by sa obec rozhodla pre ktorúkoľvek z uvedených dvoch riešení, automaticky by diskvalifikovala druhú možnosť. Tento fakt však nič nemení na tom, že pôvodné technické riešenie bolo zlé čo si vyžadovala úpravu spôsobu likvidácie splaškových vôd. Nemenej dôležité je, že obdobné problémy -s technickým. stavom, čističky odpadových vôd má obec aj na súčasnej zrekonštruovanej čističke odpadových vôd. S určitosťou je však potrebné vylúčiť aj akékoľvek úmyselné konanie obžalovanej, ktoré by smerovalo k poškodeniu obce, resp. jej majetku.

Vzhľadom na uvedené opätovne zdôrazňujeme, že prvostupňový súd sa vo svojom rozsudku zo dňa 05.02.2025 vysporiadal riadne so všetkými vykonanými dôkazmi, svoju argumentáciu logicky usporiadal a rozsudok riadne odôvodnil. S poukazom na uvedené považujem rozsudok za rozhodnutie, ktoré je výsledkom zákonného postupu reflektujúce vykonané dokazovanie a jeho následné právne posúdenie. Aj preto nie je možné z môjho pohľadu súhlasiť s argumentáciou prokurátora Okresnej prokuratúry Nové Mesto nad Váhom v jeho odvolaní zo dňa 10.04.2025, nakoľko podľa môjho názoru neobsahuje žiadny argument, na základe ktorého by malo byť rozhodnuté v neprospech obžalovanej, t.j. že by nemala byť oslobodená spod obžaloby tak, ako to urobil prvostupňový.

Na základe uvedeného navrhujem, aby odvolací súd rozsudok Okresného súdu Trenčín v konaní vedenom pod sp. značkou NM-2T/16/2022 potvrdil, t.j. zamietol odvolanie prokurátora Okresnej prokuratúry Nové Mesto nad Váhom Pv 119/20/3304 - 141 zo dňa 10.04.2025, nakoľko toto nie je dôvodné.“

Poškodený k odvolaniu prokurátora uviedol nasledovne :

„Obec Brunovce rešpektuje rozhodnutie Okresného súdu Trenčín vydané v uvedenej veci a zároveň berie na vedomie odvolanie okresnej prokuratúry. V tejto veci obec Brunovce nebude voči odvolaniu uplatňovať žiadne námietky ani ďalšie stanoviská. V prípade potreby je obec Brunovce pripravená byť plne súčinná s orgánmi činnými v trestnom konaní aj súdom.“

Na verejnom zasadnutí, konanom o podanom odvolaní, nadriadený prokurátor krajskej prokuratúry navrhol odvolaniu vyhovieť. Obhajoba navrhla odvolanie prokurátora podľa § 319 Trestného poriadku (ďalej aj „Tr. poriadok.“) ako nedôvodné zamietnuť.

Krajský súd v Trenčíne, ako súd odvolací, nezistiac dôvody pre postup podľa § 316 ods. 1 a ods. 3 Tr. poriadku, na podklade podaného odvolania prokurátora podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť výrokovej časti napadnutého rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Svoju prieskumnú povinnosť odvolací súd okrem vytýkaných chýb zameral aj na prípadné chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, avšak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku. Na základe vykonania svojej prieskumnej povinnosti v uvedených zákonných medziach odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné.

Pokiaľ ide o správnosť postupu okresného súdu, ktorý predchádzal vydaniu odvolaním prokurátora napadnutého výroku rozsudku okresného súdu, z obsahu odvolania a jeho dôvodov vyplýva, že v podanom odvolaní nie sú vytýkané chyby takéhoto procesného charakteru, pričom odvolací súd nezistil v postupe okresného súdu ani existenciu takýchto procesných chýb, v odvolaní nevytýkaných, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 317 ods. 1 Tr. por.

Pokiaľ ide o správnosť odvolaním prokurátora napadnutej výrokovej časti oslobodzujúceho rozsudku okresného súdu, z odôvodnenia odvolania prokurátora vyplýva, že prokurátor sa domáhal zrušenie rozsudku okresného súdu z dôvodu nesprávnej aplikácie ustanovenia § 2 ods. 12 Tr. poriadku okresným súdom pri hodnotení vykonaných dôkazov v zmysle § 321 ods. 1 písm. b) Tr. poriadku, pričom podľa jeho názoru pri správnom spôsobe hodnotenia dôkazov mal okresný súd dospieť k záveru, že skutok sa stal a spáchala ho práve obžalovaná.

V súvislosti s odvolaním prokurátora namietanou správnosťou hodnotenia vykonaných dôkazov zo strany okresného súdu odvolací súd považuje za potrebné poukázať na to, že hodnotenie vykonaných dôkazov v trestnom konaní upravuje ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. poriadku. Podľa tohto ustanovenia

orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. Zákon pritom neustanovuje nijaké pravidlá pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Voľné hodnotenie dôkazov je dôsledkom zložitej duševnej činnosti a vytvára sa logickým úsudkom. Orgány činné v trestnom konaní a súd musia vo svojom rozhodnutí zdôvodniť svoje vnútorné presvedčenie. Vnútorné presvedčenie je odôvodnené objektívnymi skutočnosťami a je ich logickým dôsledkom. Možno preto teda preskúmať, či postup pri vytváraní vnútorného presvedčenia bol správny a či vnútorné presvedčenie je dôvodné. Ak teda okresný súd postupuje pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. poriadku, to znamená, že ich hodnotí podľa vnútorného presvedčenia, ktoré je založené na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo, ako aj v ich súhrne a urobí logicky odôvodnené úplné skutkové závery, nemôže odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. poriadku zrušiť napadnutý rozsudok ani preto, že by bolo možné na základe hodnotenia vykonaných dôkazov v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. poriadku dospieť aj k iným do úvahy prichádzajúcim skutkovým výsledkom. V takom prípade by totiž nebolo možné napadnutému rozsudku okresného súdu vytknúť žiadnu vadu v zmysle ustanovenia § 321 ods. 1 písm. b) Tr. poriadku. V tejto súvislosti odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť aj to, že ani v prípade, ak by skutkový stav veci nebol podľa názoru odvolacieho súdu správne zistený, pretože okresný súd by nehodnotil správne dôkazy vykonané vo veci samej, teda v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. poriadku, môže odvolací súd upozorniť okresný súd len na to, v ktorých smeroch sa má konanie doplniť, alebo čím sa treba znovu zaoberať, nesmie však udeľovať záväzné pokyny o spôsobe hodnotenia dôkazov.

Z obsahu odôvodnenia odvolania prokurátora vyplýva, že ten v dôvodoch odvolania nenamieta, že by skutkové závery okresného súdu nemali oporu v dokazovaní vykonanom na hlavnom pojednávaní, ale sa domáha vyvodenia iných záverov hodnotenia vykonaných dôkazov s tým, aby odvolací súd nariadil okresnému súdu, aké skutkové závery o vine má vyvodiť a na základe ktorých vykonaných dôkazov. Takejto požiadavke však odvolací súd v zmysle vyššie uvedených úvah o oprávnení odvolacieho súdu preskúmavať správnosť postupu súdu prvého stupňa pri hodnotení dôkazov nemôže v žiadnom prípade vyhovieť, keďže odvolací súd nemá právomoc udeľovať súdu prvého stupňa záväzné pokyny o spôsobe hodnotenia dôkazov, teda nemá právo prikazovať, o ktoré konkrétne dôkazy má oprieť skutkový stav veci a aké konkrétne skutkové závery má z vykonaných dôkazov vyvodiť. Odvolací súd opakovane zdôrazňuje, že má právomoc len upozorniť súd prvého stupňa na to, v ktorých smeroch sa má konanie doplniť, alebo čím sa treba znovu zaoberať, čo ale prokurátor v podanom odvolaní nenamieta.

Podľa odôvodnenia napadnutého rozsudku, na obsah ktorého týmto odvolací súd poukazuje v zmysle jednoty rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa, okresný súd na základe vykonaného dokazovania dospel ku skutkovému záveru, podľa ktorého vykonané dôkazy v zmysle zásady „v pochybnostiach v prospech obvineného“ bez akýchkoľvek pochybností nepreukazujú, že sa stal skutok, pre ktorý bola voči obžalovanej podaná obžaloba. Podľa názoru odvolacieho súdu uvedené skutkové zistenia a závery okresného súdu premietnuté do odôvodnenia napadnutého rozsudku majú úplnú oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania a nevykazujú vady, ktoré by mali základ v nesprávnej aplikácii ustanovenia § 2 ods. 12 Tr. poriadku alebo v nesprávnej aplikácii jednej zo základných zásad trestného konania, a to zásady „v pochybnostiach v prospech obvineného“.

Na základe preskúmania obsahu spisového materiálu a obsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolací súd na rozdiel od jednostranných úvah prokurátora len v neprospech obžalovanej dospel k záveru, že okresný súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku riadne vysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, a to bez ohľadu na to či svedčili v prospech alebo v neprospech obžalovaného. V súlade s § 168 ods. 1 Tr. poriadku okresný súd dal riadne odpovede, prečo nedospel k záverom, vyvodenia ktorých sa domáhal prokurátor v podanej obžalobe, resp. v dôvodoch svojho odvolania. Skutkové závery a úsudky, o ktoré okresný súd oprel svoj výrok o oslobodení obžalovaného spod obžaloby, majú úplnú oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania, ktoré bez dôvodných pochybností nepreukazujú spáchanie skutku obžalovanou.

Odvolací súd sa preto v plnom rozsahu stotožnil s konštatovaním okresného súdu v odôvodnení napadnutého rozsudku, podľa ktorého na hlavnom pojednávaní neboli produkované také dôkazy, ktoré by samostatne alebo vo vzájomnej súvislosti spoľahlivo preukázali, že sa stal skutok, pre ktorý bola podaná obžaloba. V konaní pred okresným súdom bola vykoná celá rada dôkazov, ktoré ani podľa názoru odvolacieho súdu neumožňovali dospieť k presvedčivému záveru o vine obžalovanej. Na hlavnom pojednávaní boli vypočutí viacerí svedkovia, z ktorých výpovedí zhodne vyplynulo, že čistíčka

odpadových vôd, ktorej životnosť bola plánovaná do roku 2007, bola už na počiatku zle navrhnutá. Aj napriek niektorým neodborným zásahom pri dennej údržbe čističky zo strany zamestnancov obce, tieto nemali za následok jej nečinnosť. Odborná údržba čističky by stála obec tisíce €, na čo obec nemala prostriedky. Obžalovaná ako starostka investície a ostatné záležitosti ohľadom čističky aktívne riešila v rámci finančných možností obce, ktorej rozpočet schvaľovalo obecné zastupiteľstvo a ktoré bolo o stave čističky pravidelne informované. Obžalovaná plne spolupracovala s prevádzkovateľom čističky, so spoločnosťou G., F. Podľa vyjadrenia zástupcu prevádzkovateľa bez komplexnej rekonštrukcie čističky ako celku sa s ňou nedalo nič robiť, len stále opravovať, čo by bolo pre obec D. finančne neúnosné, pričom podľa jeho názoru obec čističku nemala mať a ani jej stopercentná denná údržba by nezabezpečila bezporuchovú prevádzku. Tvrdenie prevádzkovateľa potvrdilo aj nové vedenie obce v roku 2023, podľa ktorého aj po komplexnej rekonštrukcii čističky v roku 2018 sú nutné mesačné opravy a ani zvýšené stočné určené obecným zastupiteľstvom nestačí na jej prevádzku. Tiež bolo preukázané, že obžalovaná sa snažila riešiť záležitosti ohľadom čističky nielen cez mikroregión formou eurofondov na odkanalizovanie územia, ale tiež opakovane ponúkala čističku do správy prevádzkovateľa, spoločnosti G., F., ako aj spoločnosti TVK Trenčín, ktoré to odmietli pre nerentabilitu prevádzky (vysoká energetická náročnosť prevádzky). Nemožno opomenúť ani zistenie, že obžalovaná ako starostka prevzala obec v značných dlhoch, ktoré počas jej funkčného obdobia boli splatené, aby následne mohol byť vzatý bankový úver na rekonštrukciu čističky, ktorá prebehla v roku 2018. V tejto súvislosti je potrebné poukázať aj na výsledky znaleckého skúmania, podľa ktorých do roku 2018 musela prejsť čistička komplexnou rekonštrukciou, nakoľko vzhľadom na jej plánovanú životnosť už tzv. nadsluhovala.

Podľa názoru odvolacieho súdu sú odvolacie námietky prokurátora vzhľadom na skutkové zistenia okresného súdu nedôvodné. Nie je pravdou, že by obžalovaná ako starostka neriešila problém s nekvalifikovanou obsluhou čističky. Práveže bolo preukázané, že robila všetko v rámci finančných možností obce, aby zabezpečila jej odbornú údržbu a prevádzku, a tiež, aby sa predchádzalo alebo minimalizovali škody na nej. Nemožno opomenúť nevhodný stavebný návrh a technický stav čističky od jej začiatku, vrátane dlhodobej nerentability jej prevádzky, a fakt, že rozhodujúce slovo pri financovaní chodu obce a čističky malo obecné zastupiteľstvo, ktoré tak isto rozhodovalo o výške platu starostky. Ani vyhlásenie núdzového stavu nemožno dávať podľa názoru odvolacieho súdu za vinu obžalovanej. Aj napriek skôr preukázaným snahám obžalovanej riešiť problémy ohľadom čističky, neskôr vyhlásený núdzový stav viedol práveže ešte k väčším stratám a nákladom obce Brunovce.

Vzhľadom na zistenia a úvahy prezentované v odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd po komplexnom vyhodnotení vykonaných dôkazov dospel k správne mu záveru, že výsledky dokazovania na hlavnom pojednávaní nie sú podľa jeho názoru dostatočné na to, aby mohol na týchto dôkazoch založiť svoje neochvejné a nespochybniteľné presvedčenie o vine obžalovanej zo spáchania skutku, pre ktorý bola na ňu podaná obžaloba. Okresný súd podľa názoru odvolacieho súdu v odôvodnení napadnutého rozsudku tiež podrobne, logicky a opierajúc sa o argumenty, ktoré majú úplnú oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania bez ohľadu na to, či svedčia v prospech alebo v neprospech obžalovanej, vysvetlil, prečo ho výsledky vykonaného dokazovania nepresvedčili bez akýchkoľvek pochybností, že sa stal skutok, pre ktorý bola podaná obžaloba.

Preto odvolací súd vzhľadom na neunesenie dôkazného bremena prokurátorom čo do preukázania viny obžalovanej v žiadnom prípade nemôže prisvedčiť správnosti odvolania prokurátora, ktorý jednostranne poukazoval len na skutočnosti v neprospech obžalovanej a dovoľoval sa vyvodenia iných záverov hodnotenia vykonaných dôkazov, ako ku ktorým dospel okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku postupom súladným s § 2 ods. 12 Tr. poriadku. Pretože odvolací súd nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by mohli viesť k odôvodnenému záveru o porušení ustanovenia § 2 ods. 12 Tr. poriadku a o nesprávnej aplikácii zásady v pochybnostiach v prospech obvineného okresným súdom pri hodnotení dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní, odvolací súd sa nestotožnil s názorom prokurátora v podanom odvolaní o danosti vady napadnutého rozsudku v zmysle § 321 ods. 1 písm. b) Tr. poriadku.

S poukazom na dôvodné pochybnosti, či sa stal stíhaný skutok, sú akékoľvek ďalšie úvahy prokurátora týkajúce sa možného právneho posúdenia konania obžalovanej v zmysle podanej obžaloby úplne irelevantné. Okrem iného výsledky znaleckého skúmania nepotvrdili vznik škody ako znaku skutkovej podstaty trestného činu – zločinu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods.

1, ods. 3 písm. a) písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona, ktorá podľa znenia obžaloby spočívala len vo vzatí si úveru na rekonštrukciu čističky odpadových vôd.

Na podklade odvolania prokurátora odvolací súd skúmal aj správnosť napadnutej výrokovej časti rozsudku okresného súdu z hľadiska existencie prípadných ďalších vád, v odvolaní prokurátora nevytýkaných, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku.

Na základe preskúmania napadnutého rozsudku okresného súdu odvolací súd v prejednávanom prípade nezistil existenciu vád napadnutého rozsudku uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 Tr. poriadku.

Podľa § 319 Tr. poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Keďže s poukazom na vyššie uvedené odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné, rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomu uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.